

primerjajo, namreč siloviti napadi ponoči domú gredočih ljudi. Tako je bil nedavno nek mestjan, ne pozno (med deveto in deseto uro na večer) domú gredé in ne daleč od hiše svoje iznenada napaden od nekega hudobneža, ki mu je po njegovi uri segel in mu jo po sili vzeti hotel. Napadeni se je pa vendar srečno ubranil. Malo dni potem je spet en ponočuh nekega trgovca napadel, tudi na večer in blizo mesta, in ga oropati hotel, pa tudi tega je premagal napadenec. Res je, beda in potreba ste velike po naših krajih, vendar nas Bog varuj takih dogodbi! J. Š.

Iz Ljubljane. Gosp. Navratil na Dunaji je podaljšal čas za naročilo „rabe glagolske“ do 15. januarja prihodnjega leta. Ker tudi vredništvo „Novic“ prejema naročila na ono gosp. Navratilovo delo, si tisti gospodje, ki se mislijo naročiti, lahko poštnino za naročilo „rabe gl.“ prihranijo, ako naročnino to z naročnino „Novic“ vred pošljejo. Ker gosp. izdatelj misli le malo iztisov izveč natisniti dati, bi se utegnilo primeriti, da ne bi dobili oni, ki se ne naročijo do 15. januarja 1856, nobenega iztisa več.

Novičar iz raznih krajev.

Po cesarskem sklepu od 23. okt. t. l. se ima nakupovanje vsih tistih stvari, ktere se za armado potrebujejo, očitno oklicovati in bolj na drobno v tolikšnih razmerah, da ne le veliki zakladovavci, temuč tudi manjši posestniki zamorejo zakladanje prevzeti, kteri se imajo pri svojih ponudbah le s poterljivim pismom (certifikatom) kupčijske in obertnijske zbornice svojega kraja skazati, da so to, kar so prevzeli, tudi v stanu v pravem času oddati. — Dunajski časniki pišejo, da o četrtek je bila presvitla cesarica v veliki nevarnosti. Peljaje se opoldne iz Dunaja na svoj grad v Šönbrun, se plašijo konji tako, da se prednja dva odtergata od zadnjih dveh in v tem pade tudi kočijaž s kočije; ostala vprežena konja se ko blisk zavijeta s kočijo v stranske ulice, pa v tem jima pride en kmet s svojim vozom naprot; vidši splašena konja požene hitro svoja konja tako, da se ustavi njegov voz poprek ulice in splašena konja s cesarsko kočijo ne moreta naprej, in tako se k sreči Nj. Veličanstvu ni nič žalega zgodilo. — Pri novi upni banki se je za 644 mil. 666.000 gold. akciij podpisalo. Ker pa je še več ljudi hotlo teh akciij imeti in je vodstvo mahoma sklenilo pod-

pisovanje, se bo nek zatega voljo celó pravda naključila ti banki. — Vsi časniki dunajski pretresajo sedaj enoglasno z veliko hvalo osnovo nove rokodelske postave, ki ima v našem cesarstvu vprihodnje vpeljana biti. Res je, da ta postava, ki je dozdej veljala, in pa ta, nova, postava ste kakor noč in dan, in da marsikteremu ne bo vseč, ker bo prekucila zastarane navade rokodelskega mojsterstva. Al ta nova postava reši zatiranja vse tiste, ki so se kaj naučili in ki kaj znajo, in bo v dobiček občinstvu (ljudstvu), ki bo potem izdelke od več mojstrov na zbero imelo. Posamezni oddelki te postave, ki jo je ministerstvo ravno sedaj kupčijskim in obertnijskim zbornicam v pretres poslalo, še niso znani; vendar so znane poglavne pravila, na ktero se osnova te nove postave upira, in ktere povejo, da le tisti rokodelci, ki se pečajo s kakim rokodelstvom, ktero je zavolj tega, da se ljudstvo škode varuje, podverženo policijskemu opazovanju, bojo mogli skazati potrebne lastnosti za nastop takega rokodelstva in prositi za dovoljenje dotične pravice; pri vsih družih rokodelstvih ne bo treba nič družega, kakor da rokodelce svoji gosposki le naznani, da bo začel rokodelstvo; — te napovedbenimajo družega namena, kakor zgolj to, da se vé, kdo je rokodelce in kolikšen davek ima plačevati. Naši braveci vidijo iz tega, da bo rokodelstvu došla nova dōba prostega gibanja; al zlo se motijo tisti, ki mislijo, da vprihodnje se ne bo treba nič učiti in da se bo dalo nemarno živeti; še bolj bo treba znanosti in pridnosti, sicer bojo zvedeni in pridni rokodelci berž zaterli mojstra-skaza in lenúha. — Zdaj je gotovo, da je turška terdnjava Kars padla. Silna lakota je obsedence 28. nov. primorala, da so se s svojimi generali in paši Rusom podali, le Izmail-paša (Kmety) jo je še z enim oficirjem, prekanivši prednje straže, pobegnil. Kars je naj imenitnejša terdnjava male Azije, ona je ključ do Eufrata in perzijanskega morskega zalíva in ključ do ceste v izhodnjo Indijo, po katerem je rajnki Napoleon I. tako zlo hrepenel. Z dobitvijo te terdnjave so Rusi slavno končali vojsko tega leta; ali bo pa to za sklepanje miru polajšava ali obtežava: kdo vé? — Ženstvo je drago. Od sultana pripovedujejo, da ima za svoje žene, ki jih ima v haremu, 50 milijonov piastrov dolga plačati. — Na Nemškem je huda zima; v nekterih krajih so imeli že 22 do 25 stopinj mraza.

Svetniki delijo blagoslove.

Serbska narodna pesem.

Mili Bože! kako čudovito!
Alj gromi alj se pretresa zemlja?
Alj udarja morje na bregove?
Ne gromi, se zemlja ne pretresa,
Le delé svetniki blagoslove:
Sveti Peter in sveti Nikola,
Sveti Jovan in sveti Ilija,
In za njimi sveti Pantelija.
K njim priroma blažena Marija.
Lije solza ji po belem licu,
Njo mi praša gromovnik Ilija:
„Sestra naša, blažena Marija!
Kaka te napadla je nevolja,
Da po belem licu točiš solze?“
Pa govori blažena Marija:
„O moj brate, gromovnik Ilija!
Kako solz ne bodem prelivala,
Kadar pridem iz zemlje Indije,
Iz Indije, iz zemlje proklete?
Na Indiji leži brezzakonstvo:
Mlajši ne poštuje stariševja,
Ne ubogajo otroci staršev;
Starši so svoj porod pokazili,
Čern naj jim obraz pred svetom Božjim,
Pred resničnim Bogom samim bodi!

Boter botra svōga v sodbo tira
In lažnjive priče saboj pelje,
In brez vere in brez čiste duše,
In ukani botra svatbenega,
Svatbenega alj kerstnega botra,
In brat brata na dvobor pozivlja,
Dever sinaho v sramoto rabi,
In brat sestro za sestro ne kliče“.
Njej govori gromovnik Ilija:
„Sestra naša, blažena Marija!
Vbrisaj solze z belega si lica,
Ko se v blagoslovih razdelimo,
Čemo iti k Bogu v svetno sobo,
Prositi iti Boga resničnega,
Naj podade nam nebeške ključe,
Da zatvorimo nebasa sedme,
Da udarimo pečat na oblake,
Da ne vlije dež se iz oblakov,
Ploha dežja, in ne mila rosa,
Ne ponoči sjajna mesečina,
Da ne vlije se tri dolge leta;
Da ne rodi terta, ne pšenica,
Ne za mašo v cerkvi svetih kruhov“.
Ko to čuje blažena Marija,
Vbriše solze z belega si lica.
Ko svetniki blago razdelijo,
Vzame Peter vince in pšenico,
In nebeškega kraljestva ključe,
Pa Ilija strele in gromove,
Pantelija velike vročine,

Sveti Jovan kumstvo in bratimstvo,
Ino križe svetega drevesa,
Pa Nikola vode in brodove.
Pa odidejo na svet k Bogu,
Ino prosijo tri bele dneve,
In tri tamne noči brez prestanka,
Da izprosijo si blagoslove.
Bog podade jim nebeške ključe,
In zatvorijo nebasa sedme
In udar'jo pečat na oblake,
Da ne vlija dež se iz oblakov,
Ploha dežja in ne mila rosa,
Da ne sije sjajna mesečina,
In ne rodi terta in pšenica,
Ne za mašo v cerkvi svetih kruhov,
Čelo dobo za tri dolge leta. —
Črna zemlja se razpoka suše,
V njo pogrezvajo se živi ljudi;
Bog pa jim bolezen teško pošlje,
Pošlje jim morivno serdoboljo,
Ta pomori staro in mlado,
In razterga milo ino drago.
Kar je ostalo, se je pokorilo,
Je v Gospoda Boga verovalo.
In ostali so jim blagoslovi,
Da ne pade sneg in led čez leto
Večkrat kakor enkrat na ravnine.
Kakor takrat, tak je dandanašnji;
Bože mili, za vse tebi hvala!
Kar je bilo, naj naprej ne bode! F. C.

 Današnjemu listu je priložena posebna doklada L. Kremžarjevih bukev.

Odgovorni vrednik: Dr. Janez Bleiweis. — Natiskar in založnik: Jožef Blaznik.